

Sammanfattning

En polisman med närmare 40 års anmärkningsfri tjänst inom polisen har blivit avskedad sedan han dömts för misshandel av två ungdomar i samband med ett ingripande i tjänsten. Arbetsdomstolen har funnit att det föreligger laglig grund för avskedandet.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2009-03-25
StockholmDom nr 23/09
Mål nr A 60/08**KÄRANDE**

Svenska Polisförbundet, Box 5583, 114 85 STOCKHOLM
Ombud: jur. kand. Jonas Wiberg, Advokatfirma Lindhs DLA Nordic KB,
Box 7315, 103 90 STOCKHOLM

SVARANDE

Staten genom Rikspolisstyrelsen, Box 12256, 102 26 STOCKHOLM
Ombud: advokaten Ulrika Runelöv, Elmszell Advokatbyrå AB,
Gamla Brogatan 32, 111 20 STOCKHOLM och jur. kand. Mathias Berg,
Rikspolisstyrelsen, adress som ovan

SAKEN

ogiltigförklaring av avskedande m.m.

Mellan staten genom Rikspolisstyrelsen (staten) och Svenska Polisförbundet (förbundet) gäller kollektivavtal.

Medlemmen i förbundet K.M. var anställd som polisassistent med konstitutorial vid Polismyndigheten i Skåne och innehade även en tillsvidareanställning som polisinspektör vid samma myndighet. Sedan år 1975 arbetade han vid trafikpolisen i Kristianstad.

Den 7 november 2007 dömdes K.M. av Hovrätten över Skåne och Blekinge för misshandel och påföljden bestämdes till villkorlig dom. Hovrätten fann i domen utrett att K.M. uppsåtligen tillfogat två unga pojkar, D.P. och J.N., smärta och kroppsskada genom att tilldela dem slag mot huvudet med ett hårt föremål. Enligt domen hade det inte framkommit någon omständighet som kan ha gett K.M. rätt att handla som han gjort i detta fall. Hovrättens dom vann laga kraft då Högsta domstolen i beslut den 5 februari 2008 inte fann skäl att meddela prövningstillstånd.

Med hänvisning till Hovrättens över Skåne och Blekinge dom beslöt Rikspolisstyrelsens personalansvarsnämnd den 3 mars 2008 att med stöd av 18 § första stycket anställningsskyddslagen och 22 § första stycket statstjänstemannalagen avskeda K.M. från hans tillsvidareanställning som inspektör vid Polismyndigheten i Skåne och från tjänsten som polisassistent med konstitutorial vid samma myndighet.

Avskedandet har lett till tvist mellan förbundet och staten. Förbundet har väckt talan mot staten och har yrkat i första hand att Arbetsdomstolen ska

1. förklara avskedandet av K.M. från hans tillsvidareanställning som polisinspektör ogiltigt,
2. förklara avskedandet av K.M. från hans konstitutorialanställning som polisassistent ogiltigt samt
3. förplikta staten att till K.M. betala
  - a) ekonomiskt skadestånd med 27 050 kr per månad avseende lön från och med den 4 mars 2008 till dag för huvudförhandling i målet, och
  - b) allmänt skadestånd med 150 000 kr.

För det fall Arbetsdomstolen skulle finna att det inte förelegat laga skäl för avskedande, men väl saklig grund för uppsägning, har förbundet i andra hand yrkat att Arbetsdomstolen ska förplikta staten att till K.M. utge

1. ekonomiskt skadestånd med 31 003 kr per månad avseende uppsägningslön inklusive semesterersättning från och med den 4 mars 2008 till den 3 september 2008, och
2. allmänt skadestånd med 120 000 kr.

Vidare har förbundet yrkat ränta enligt 6 § räntelagen på de allmänna skadestånden från dagen för delgivning av stämning, den 20 mars 2008, och på de ekonomiska skadestånden från den 25:e i respektive månad, allt till dess betalning sker.

Staten har bestritt yrkandena. För det fall Arbetsdomstolen skulle finna att skadeståndsskyldighet föreligger har staten yrkat att det allmänna skadeståndet ska jämkas, i första hand till noll, och i andra hand till det belopp som domstolen finner skäligt. De ekonomiska skadestånden samt ränteyrkandena har vitsordats som skäliga i och för sig. Inget belopp har vitsordats som skäligt såvitt avser yrkandet om allmänt skadestånd till K.M.

Parterna har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader.

Till utveckling av talan har parterna anfört i huvudsak följande.

Förbundet

K.M. har varit anställd inom polisen sedan år 1969. Han har närmare fyrtio års prickfri tjänstgöring som polis.

Den brottmålsdom som staten har lagt till grund för avskedandet gäller en händelse som inträffade den 13 december 2004.

Den aktuella dagen genomförde K.M. tillsammans med kollegan A.P (tidigare S.) en trafikkontroll på riksväg 19 utanför Ystad. A.P stoppade bilar medan K.M. genomförde ett alkoholutandningstest. D.P. och J.N., som färdades i en tillgripen Saab, blev invinkade i trafikkontrollen, men de passerade utan att stanna. K.M. och A.P bestämde sig för att följa efter Saaben och efter ett par kilometer hann de ikapp bilen. Strax därefter svängde Saaben in på en mindre väg och i en korsning åkte den av vägen. K.M. var precis på

väg ur polisbilen när Saaben accelererade och kom upp ur diket. Han såg då att varken passageraren eller föraren hade bilbälte på sig. Efter ca 400 meter körde Saaben över en stock och därefter in i ett virkesupplag. Vid sammanstötningen lyftes först Saabens framvagn och därefter bakvagnen upp i luften. Saaben framfördes i en hastighet om uppskattningsvis 70–80 km/h vid sammanstötningen. K.M. var först framme vid Saaben och när han öppnade dörren för J.N. ut med armen och sade: "Rör du mig din jävel så ska jag anmäla dig". K.M. tog ut J.N. ur bilen. Medan han gjorde detta höll han en ficklampa i sin hand. Därefter lade K.M. ner J.N. på marken och satte på honom handfängsel. A.P. tog hand om D.P. K.M. har varken slagit D.P. eller J.N. Om han hade gjort det så skulle A.P. ha sett det. De skador som D.P. och J.N. har uppvisat, och som finns dokumenterade i rättsintygen, har troligtvis uppkommit antingen när Saaben körde över timmerstocken eller vid sammanstötningen med virkesupplaget. D.P. och J.N. anmälde skadorna först när de kom till polisstationen. De hade dessförinnan möjlighet att prata ihop sig. Den tekniska undersökning som gjorts av K.M:s ficklampa har varken påvisat spår av blod eller hårstrån, något som borde ha återfunnits för det fall han använt den som tillhygge såsom D.P. och J.N. påstår.

Sammantaget har de allmänna domstolarna gjort en felaktig bedömning av ansvarsfrågan.

K.M. delgavs misstanke om brott i februari 2005. Arbetsgivaren vidtog inte några åtgärder med anledning av brottsmisstankarna förrän efter tingsrättens dom. Även efter tingsrättens dom fick K.M. fortsätta att arbeta som instruktör vid Polishögskolans kurser för MC-poliser.

Grunderna för förbundets talan

K.M. har avskedats från sina anställningar vid Polismyndigheten i Skåne utan att ens saklig grund för uppsägning har förelegat. I första hand görs gällande att det inte föreligger saklig grund eftersom K.M. har genomfört ett korrekt ingripande och inte misshandlat vare sig D.P. eller J.N. För det fall Arbetsdomstolen skulle finna att K.M. har gjort sig skyldig till misshandel av D.P. och/eller J.N. görs i andra hand gällande att avskedandet är ogiltigt eftersom K.M. härigenom varken grovt har åsidosatt sina skyldigheter gentemot arbetsgivaren eller visat sig uppenbarligen olämplig för sin tjänst. Härvid ska särskilt beaktas att det är fråga om en engångsföreteelse, att K.M. har en långvarig och pricksfri tjänstgöringstid inom polisen, att han alltjämt åtnjuter allmänhetens och arbetsgivarens förtroende, samt att han har kort tid kvar till pension. Om Arbetsdomstolen skulle finna att K.M. gjort sig skyldig till misshandel, men att det inte finns grund för avskedande, föreligger inte saklig grund för uppsägning eftersom arbetsgivaren inte fullgjort sin omplaceringsskyldighet.

Staten

Det är riktigt att K.M. har varit anställd inom polisen sedan år 1969 och såvitt staten känner till har det inte förekommit några anmärkningar eller anmälningar mot K.M. utöver den nu aktuella.

Beträffande den aktuella händelsen kan nämnas följande. D.P. och J.N. var vid tiden för händelsen 17 år respektive 16 år gamla. J.N. var tidigare ostraffad. D.P. hade en anteckning under ett avsnitt i belastningsregistret avseende en ordningsbot för att han skjutsat en kamrat på moped.

D.P. och J.N. hade tillgripit en äldre Saab och den aktuella dagen hade de bestämt sig för att köra med bilen till skolan i Ystad. Med D.P. som förare och J.N. som passagerare begav de sig mot Ystad. Strax innan de kom fram uppmärksammade de en poliskontroll och de beslutade sig för att köra förbi utan att stanna. K.M. och A.P, som var ansvariga för trafikkontrollen, tog upp efterföljandet. Bilarna körde av från riksväg 19, in på en mindre väg och där kanade Saaben i diket. D.P. lyckades dock få upp Saaben ur diket och färden fortsatte ett par hundra meter i låg hastighet innan bilen saktade ner och gled in i ett virkesupplag. D.P. och J.N., som hade bilbälten på sig, ådrog sig inga skador i samband med denna sammanstötning. Om de skador som finns dokumenterade i rättsintygen uppkommit vid sammanstötningen borde blodspår ha återfunnits vid den tekniska undersökningen av bilen. K.M. var först framme vid Saaben. När han kom fram sträckte D.P. och J.N. upp händerna och sade att de gav upp och att de inte tänkte göra något motstånd. K.M. utdelade ett slag med sin ficklampa som träffade J.N. i högra tinningen. Av slaget fick J.N. ett sår och det uppstod blodvite. Därefter drog K.M. ut J.N. ur bilen, lade ner honom på marken och belade honom med handfängsel. A.P tog hand om D.P. och lade ner honom på marken. När D.P. frågade varför J.N. blivit slagen gick K.M. fram till D.P. och gav även honom ett slag med ficklampan, vilket träffade i bakhuvudet. D.P:s sårskada blödde ymnigt och han fick föras till sjukhus, där såret syddes med tre stygn. J.N. uppsökte läkare senare samma kväll och fick såret omplåstrat. K.M. fick samma dag veta att han blivit anklagad för misshandel, men något formellt förhör hölls inte med honom förrän ett par månader senare, vilket gav honom och A.P tid att samordna sina berättelser. Att den tekniska undersökningen av ficklampan inte påvisat några blodspår eller hudavskrap kan inte tillmätas någon avgörande betydelse eftersom ficklampan togs i beslag drygt två månader efter händelsen. Dessutom är det inte säkert att det är just den ficklampan som användes vid gärningstillfället som togs i beslag.

Det saknas enligt statens uppfattning skäl att ifrågasätta riktigheten av de allmänna domstolarnas bedömning i ansvarsfrågan. K.M. ska alltså anses skyldig till de brott han har dömts för. Vid Arbetsdomstolens prövning av händelserna måste tingsrättens och hovrättens samstämmiga bedömning tillmätas betydande bevisverkan.

Eftersom K.M. innehade en konstitutorialanställning hade arbetsgivaren ingen möjlighet att ta ställning till frågan om K.M. skulle skiljas från sin tjänst med anledning av brottsmisstankarna förrän ansvarsfrågan slutligt prövats av domstol. Den 14 juni 2006 meddelade Ystads tingsrätt dom vari K.M. dömdes för, såvitt nu är aktuellt, misshandel. Med anledning av detta beslutades den 19 juni 2006 att K.M. skulle tilldelas andra arbetsuppgifter. De mellanliggande arbetsdagarna var K.M. arbetsbefriad. Sedan K.M. överklagat tingsrättens dom meddelade Hovrätten över Skåne och Blekinge

dom den 7 november 2007 vari tingsrättens dom i misshandelsdelen fastställdes. Den 5 februari 2008 beslutade Högsta domstolen att inte meddela prövningstillstånd. Först därefter hade arbetsgivaren möjlighet att ta ställning i frågan om K.M:s avskedande. Den 3 mars 2008 fattade Personalansvarsnämnden vid Rikspolisstyrelsen beslut om att skilja K.M. från dels hans anställning som inspektör vid Polismyndigheten i Skåne, dels hans anställning som polisassistent med konstitutorial vid samma myndighet.

Grunderna för statens talan

Grunden för avskedandet är att de brott som K.M. dömts för är allvarliga och oförenliga med de höga krav som måste ställas på en polisman. K.M. har genom sitt handlande såväl grovt åsidosatt sina åligganden mot arbetsgivaren som visat sig uppenbarligen olämplig att inneha sin anställning. De lagliga förutsättningarna för avskedande är därför uppfyllda. De förmildrande omständigheter som förbundet åberopat föranleder ingen annan bedömning. Vidare bestrids att K.M. åtnjuter arbetsgivarens förtroende. Om Arbetsdomstolen skulle finna att det inte funnits tillräckliga skäl för avskedande gör staten i vart fall gällande att saklig grund för uppsägning förelegat. Med hänsyn till de brott som K.M. gjort sig skyldig till har det inte varit skäligt att kräva att polismyndigheten bereder honom annat arbete hos sig. Någon omplaceringsskyldighet enligt vad som föreskrivs i 7 § anställningsskyddslagen har därför inte funnits i detta fall. Under alla omständigheter bör ett eventuellt skadestånd jämkas eftersom staten, med hänsyn till den lagakraftvunna domen, har haft fog för sin uppfattning att det förelåg laga grund för avskedandet av K.M.

Domskäl

Tvisten

K.M. avskedades från såväl sin tillsvidareanställning som polisinspektör vid Polismyndigheten i Skåne som sin anställning som polisassistent med konstitutorial vid samma myndighet genom Personalansvarsnämndens vid Rikspolisstyrelsen beslut den 3 mars 2008. Grunden för avskedandet var att K.M. i samband med ett polisingripande gjort sig skyldig till misshandel genom att med ett tillhygge ha slagit två unga pojkar i huvudet.

Tvisten i målet rör främst frågan om det förelegat laga grund för statens avskedande av K.M.

Förbundet har gjort gällande att avskedandet har skett utan att ens saklig grund för uppsägning förelegat. Enligt förbundet har K.M. inte gjort sig skyldig till den brottslighet han har dömts för. Även om Arbetsdomstolen skulle finna att K.M. har gjort sig skyldig till brott har det enligt förbundet inte funnits skäl för avskedande eftersom K.M. härigenom varken grovt har åsidosatt sina skyldigheter gentemot arbetsgivaren eller visat sig uppenbarligen olämplig att inneha sin anställning.

Staten har som grund för avskedandet anfört att den misshandel som K.M. dömts för är allvarlig och oförenlig med de höga krav som måste ställas på en polisman. Enligt statens uppfattning har K.M. genom sitt handlande såväl grovt åsidosatt sina åligganden mot arbetsgivaren som visat sig uppenbarligen olämplig att inneha sin anställning, vilket medför att förutsättningarna för avskedande varit uppfyllda.

Utredningen

Arbetsdomstolen har avgjort målet efter huvudförhandling. Vid denna har på parternas begäran tagits upp i huvudsak samma muntliga bevisning som vid brottmålsförhandlingen vid tingsrätten och i Hovrätten över Skåne och Blekinge. Därutöver har på förbundets begäran hållits vittnesförhör med kommissarierna H.J., E.A., P-E.E., f.d. kommissarien R.G., inspektören P.S., företagsläkaren T.K., forskningsingenjören och krockexperten J.W., läkaren P.SV. och forensiska biologen S.S. samt på statens begäran hållits vittnesförhör med chefsåklagaren K.A. och chefsjuristen M.U. Parterna har åberopat viss skriftlig bevisning. En ficklampa har förevisats.

Har K.M. gjort sig skyldig till den brottslighet han dömts för?

I målet är tvistigt om K.M. har begått de misshandelsbrott för vilka han fällts till ansvar. Förbundet har härvid gjort gällande att D.P. och J.N. orsakats de skador som framgår av rättsintygen antingen när bilen som de färdades i körde över en timmerstock eller när den sammanstötte med ett virkesupplag.

Ystads tingsrätt har genom dom den 14 juni 2006, vilken i nu aktuell del fastställts av Hovrätten över Skåne och Blekinge den 7 november 2007, funnit att det åtal som väcktes mot K.M. för misshandel enligt 3 kap. 5 § brottsbalken blivit styrkt och att misshandelsbrotten var av normalgraden. Hovrättens dom har sedermera vunnit laga kraft. Detta innebär att K.M. befunnits skyldig till att ha misshandlat D.P. och J.N. genom att ha tilldelat dem slag mot huvudet med ett hårt föremål, vilket medfört smärta och kroppsskada.

Frågan vilken betydelse en allmän domstols brottmålsdom ska tillmätas i en arbetstvist rörande uppsägning eller avskedande på grund av brott har prövats av Arbetsdomstolen i många tidigare avgöranden. Arbetsdomstolen har därvid uttalat att den allmänna domstolens bedömning i brottmålet inte är bindande, men att den bör tillmätas betydande bevisverkan i arbetstvisten (se t.ex. AD 1997 nr 138 med hänvisningar).

Arbetsdomstolen har i enlighet med det anförda att pröva förbundets invändning att K.M. inte gjort sig skyldig till den aktuella brottsligheten. Bedömningen får därvid inriktas på frågan om det förekommit något i Arbetsdomstolen som medför att brottmålsdomens materiella innehåll och därmed dess bevisverkan i arbetstvisten måste sättas i fråga.

Enligt Arbetsdomstolens uppfattning har det inte framkommit några omständigheter som ger Arbetsdomstolen anledning att frånga den bedömning som tingsrätten och hovrätten gjort. Arbetsdomstolen finner alltså det styrkt att K.M. gjort sig skyldig till misshandel som inte kan betraktas som ringa genom att i samband med ingripandet mot D.P. och J.N. ha slagit dem i huvudet med ett hårt föremål.

Har det förelegat laga skäl för avskedande?

För K.M:s två anställningar gäller skilda regelkomplex.

Vad först gäller hans anställning med konstitutorial kan konstateras att av övergångsbestämmelserna till 1976 års och 1994 års lagar om offentlig anställning framgår att äldre bestämmelser ska tillämpas för de löpande konstitutorialen. Av detta följer att statstjänstemannalagens regel om förutsättningarna för avskedande som fanns i 22 § alltjämt ska tillämpas i fråga om K.M:s anställning som polisassistent. Enligt den bestämmelsen fick en arbetstagare avskedas, om han hade begått brottslig gärning varigenom han visat sig uppenbarligen olämplig att inneha sin tjänst. Regeln utgjorde förebilden till den i huvudsak likalydande regeln om avskedande som fördes in i 1976 års lag om offentlig anställning. Det anförda innebär att frågan om avskedandet av K.M. från hans konstitutorialtjänst får bedömas med ledning av bl.a. den praxis som har utbildats vid tillämpning av avskedanderegeln i 11 kap. 1 § 1976 års lag om offentlig anställning.

Beträffande K.M:s anställning som polisinspektör är 18 § anställningsskyddslagen tillämplig. Enligt denna paragraf får en arbetstagare avskedas om han grovt åsidosatt sina åligganden mot arbetsgivaren. Beträffande offentligt anställda har Arbetsdomstolen i flera tidigare domar uttalat

att man vid tillämpning av 18 § anställningsskyddslagen bör kunna söka ledning i den praxis som utbildat sig vid tillämpning av 11 kap. 1 § 1976 års lag om offentlig anställning.

Det anförda innebär för tvisten i detta mål att Arbetsdomstolen har att bedöma avskedandefrågan enligt samma grunder i fråga om båda de anställningar som K.M. innehaft.

Den praxis som har utbildat sig kring frågan om det berättigade i ett avskedande av en anställd inom den offentliga verksamheten innebär bl.a. att de särskilda förhållanden som där råder ska beaktas, vilket för vissa offentliga tjänstemän i sin tur innebär att brottsliga handlingar i större utsträckning än för andra anställda kan leda till att handlingen anses innefatta ett grovt åsidosättande av den anställdes åligganden mot arbetsgivaren.

Arbetsdomstolen har vid åtskilliga tillfällen uttalat att det, med tanke på polisens uppgift att förebygga brott och utreda begångna brott, är av särdeles stor vikt att polismän avhåller sig från att själva begå brott samt att det är särskilt viktigt att upprätthålla den offentliga tjänstens integritet när det gäller polismän. Polismän måste ofta ingripa med tvångsmedel. En förutsättning för att polismän ska kunna fullgöra sina uppgifter på ett framgångsrikt sätt, är att de åtnjuter allmänt förtroende. En förutsättning för att ett sådant förtroende ska finnas är att polismännen är oförvitliga. Detta uttalande får emellertid, har domstolen också framhållit, inte tas alldeles bokstavligt så att ett brott av en polisman alltid skulle anses visa att denne uppenbarligen är olämplig för sin anställning (se t.ex. AD 1992 nr 38). Arbetsdomstolen har vidare framhållit att brott som begåtts i tjänsten normalt måste anses som allvarigare än brott utom tjänsten när det gäller att bedöma frågan om uppsägning eller avskedande. Domstolen har också uttalat att det finns anledning att se med särskilt allvar på misshandelsbrott av polismän i tjänsteutövning, särskilt om brottet begås i samband med ingripande med tvångsmedel såsom frihetsberövande eller omhändertagande (se t.ex. AD 1995 nr 42).

K.M. har dömts för misshandel begången i samband med ett ingripande i tjänsten. Enligt Arbetsdomstolens mening är den brottslighet som K.M. gjort sig skyldig till starkt ägnad att rubba det förtroende som polismän måste åtnjuta för att rätt kunna utföra sina arbetsuppgifter. Brottsligheten är av den karaktären att det måste anses oförenligt med de krav som måste ställas på polismän att den som gjort sig skyldig till sådant brott får behålla sin anställning som polisman.

Förhållandena kan emellertid i det enskilda fallet vara sådana att undantag bör kunna ske (se t.ex. AD 2004 nr 2 och AD 2004 nr 9).

Arbetsdomstolen har i domen AD 1981 nr 168 redovisat bakgrunden till den praxis som finns vad gäller hänsynstagande till personliga förhållanden i en situation som den förevarande. Domstolen uttalade att det mot bakgrund av utformningen av lagtexten i 11 kap. 1 § 1976 års lag om offentlig anställning kunde ifrågasättas, om man vid tillämpningen av de allmänna reglerna om avskedande över huvud taget kan beakta något annat än brottets karaktär och frågan om brottet visar att den anställda uppenbarligen är olämplig att inneha

sin anställning. Ett sådant strikt synsätt fann domstolen emellertid svårt att förena med den i förarbetena till ämbetsansvarsreformen uttalade avsikten att förutsättningarna för avskedande inte skulle sättas lägre än vad som tidigare gällde vid avsättning, vilket innebar ett visst utrymme att beakta personliga förhållanden. Arbetsdomstolen menade därför att man vid avgörande av om en anställd är uppenbart olämplig att inneha sin anställning också måste kunna beakta t.ex. om brottet begåtts i ett tillstånd av depression.

Som tidigare nämnts bör man vid tillämpning av anställningsskyddslagen på fall av avskedande på det offentliga området söka ledning i den praxis som utbildat sig vid tillämpningen av 11 kap. 1 § 1976 års lag om offentlig anställning. Enligt denna praxis kan alltså personliga förhållanden beaktas, men förhållandena måste ha en betydande tyngd för att kunna påverka slutsatsen att den anställde på grund av viss brottslighet är uppenbart olämplig att inneha sin anställning. Detta synsätt överensstämmer också med vad som uttalas i förarbetena till avskedandebestämmelsen i 1974 års anställningsskyddslag: "... Har arbetstagare gjort sig skyldig till sådant allvarligt förfarande som nu avses, bör det normalt sakna betydelse om han är äldre eller yngre, har längre eller kortare anställningstid, är handikappad etc. ..." (se prop. 1973:129 s. 255). Uttalandet föregås av en beskrivning av sådana förfaranden som kan leda till avskedande. I första hand ska alltså graden av åsidosättande av arbetstagarens åligganden mot arbetsgivaren beaktas. Till skillnad från vad som gäller vid en prövning om saklig grund för uppsägning föreligger ska följaktligen sådana omständigheter som i och för sig skulle kunna tala för att arbetstagaren ändå ska få behålla anställningen normalt inte vägas mot det förfarande som ifrågasättes ska leda till avskedande (se AD 1998 nr 30 samt t.ex. AD 1999 nr 31 och 2002 nr 80).

Förbundet har gjort gällande att det mot bakgrund av K.M:s långvariga och prickfria tjänstgöringstid inom polisen, det förhållandet att han har kort tid kvar till pensionen och då det synes röra sig om en engångsföreteelse föreligger sådana omständigheter som gör att han ändå ska få behålla sin anställning. Förbundet har vidare hävdat att K.M. alltjämt åtnjuter arbetsgivarens och allmänhetens förtroende och har anfört att arbetsgivaren inte vidtog några åtgärder mot K.M. förrän efter tingsrättens fällande dom.

Staten har vitsordat att K.M. haft en långvarig och prickfri tjänstgöring samt att det synes röra sig om en engångsföreteelse, men invänt att dessa förhållanden inte påverkar bedömningen av om det funnits laga grund för avskedande. Staten har vidare invänt att det framgår av personalansvarsnämndens beslut att arbetsgivarens förtroende för K.M. gått förlorat. Slutligen har staten anfört att arbetsgivaren varit förhindrad att avskeda K.M. innan frågan slutligen prövats, dock har åtgärder vidtagits direkt efter tingsrättens dom, då K.M. togs ur yttre tjänst.

Mot bakgrund av vad som anförts ovan gör Arbetsdomstolen bedömningen att de omständigheter som förbundet åberopat inte har sådan tyngd att de kan rubba slutsatsen att den brottslighet som K.M. gjort sig skyldig till är oförenlig med de höga krav som måste ställas på innehavaren av en polistjänst.

Arbetsdomstolen kommer således sammanfattningsvis fram till att K.M. begått brott varigenom han visat sig uppenbarligen olämplig att inneha sin anställning som polisassistent och att han grovt åsidosatt sina åligganden gentemot arbetsgivaren, vilket innebär att han inte heller kan kvarstå som polisinspektör. Det har alltså förelegat grund för att avskeda honom från båda hans anställningar vid polismyndigheten.

Sammanfattning och rättegångskostnader

Arbetsdomstolens ställningstaganden innebär att förbundets talan ska avslås. Med denna utgång ska förbundet som förlorande part ersätta staten för dess rättegångskostnader. Det yrkade beloppet är inte tvistigt.

Domslut

1. Arbetsdomstolen avslår Svenska Polisförbundets talan.
2. Svenska Polisförbundet ska ersätta staten genom Rikspolisstyrelsen för rättegångskostnader med fyrahundratrettiosjutusentvåhundraåttio två (437 282) kr, varav 433 750 kr i ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen på det förstnämnda beloppet från dagen för denna dom till dess betalning sker.

Ledamöter: Inga Åkerlund, Lars Dirke, Christer Måhl, Peter Jeppsson, Håkan Torngren, Anders Tiderman och Kjell Eriksson. Enhälligt.

Sekreterare: Marie-Louise Collin